

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. Z.,** zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta,** se sídlem Policejní prezidium České republiky, Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Ad 26/2015 - 50,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Ad 26/2015 - 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2014, č. 704/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí"), ředitel Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR (dále jen „správní orgán I. stupně") s odkazem na § 54, § 125 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru bezpečnostních sborů, v relevantním znění (dále jen „zákon o služebním poměru"), zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby od 22. 10. 2010 do 22. 10. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém kalendářním roce. Ve vztahu k nařízené službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že namítá promlčení, protože již marně uplynula tříletá lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které první náměstek policejního prezidenta (dále jen „stěžovatel") rozhodnutím ze dne 14. 9. 2015, č. j. PPR-22475-18/ČJ-2014-990131, ve výroku změnil tak, že zamítl žádost žalobce o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas v důležitém zájmu služby od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013 nejvýše v rozsahu 150 hodin v každém kalendářním roce. Ve vztahu k nařízené službě od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 se stěžovatel dovolal podle § 206 odst. 1

zákona o služebním poměru promlčení, neboť marně uplynula lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru, která podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru činí 3 roky.

[3] Proti rozhodnutí stěžovatele brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jí rozsudkem ze dne 11. 7. 2017, č. j. 6 Ad 26/2015 - 50, vyhověl, rozhodnutí stěžovatele zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil stěžovateli povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Městský soud konstatoval, že zásadní námitkou žalobce bylo, že mu služba přesčas byla nařizována v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, od čehož se následně odvíjí otázka jeho nároku na proplacení poměrné části služebního příjmu. Stěžovatel v této souvislosti vyložil „*důležitý zájem služby*“ tak, že jde o bezproblémové zajištění běžného výkonu služby Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby (dále jen „Útvar“), přičemž prvek výjimečnosti spatřoval v tom, že k nařízení služby přesčas došlo vždy operativně, v případě krátkodobého a neočekávaného výpadku nějakého příslušníka, který nelze zaměňovat za trvalé nahrazování nedostatku příslušníků ve výkonu služby. Podle městského soudu však byly pomocí přesčasů zajišťovány běžné součásti úkolů Útvaru. Pokud byla žalobci nařízena služba přesčas do 150 hodin z důvodů výpomoci za příslušníka, kterému byla udělena dovolená či uděleno služební volno, nelze takový důvod podřadit znakům důležitého zájmu služby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 67). Městský soud dále spatřoval pochybení služebních orgánů v tom, že námitka promlčení nároku žalobce byla stěžovatelem uplatněna poprvé až ve výroku napadeného rozhodnutí o odvolání, aniž by předtím byla žalobci umožněna procesní obrana; námitka tak nebyla podle městského soudu vůči žalobci uplatněna účinným způsobem, protože ji nelze považovat za dostatečně určitý projev vůle učiněný služebním orgánem vůči žalobci.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalobce

[4] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně aplikoval § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž výklad citovaného ustanovení *de facto* vylučuje veškeré myslitelné důvody nařízení služby přesčas. Stěžovatel vymezil konkrétní důvody, pro které byly žalobci v rozhodném období nařízeny jednotlivé služby přesčas (a které plynou rovněž ze spisového materiálu), a v čem spočívá důležitý zájem služby. Městský soud vůbec individuálně nehodnotil jednotlivé důvody pro nařízení služeb přesčas žalobci; jeho závěry proto nemohou být vodítkem pro další správní řízení, v němž jsou služební orgány vázány jeho právním názorem. Městský soud také nezkoumal, zda správní orgán I. stupně mohl absence některých příslušníků zohlednit při plánování služby na následující kalendářní měsíc podle § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru. Městský soud nesprávně vyložil pojem služební volno jako předvídatelnou absenci, jíž lze plánovat dopředu, přestože je pod tímto pojmem obsaženo ošetřování člena rodiny, volno v případě úmrtí v rodině či svatby, doprovod příslušníka rodiny k lékaři apod., vůbec se nezabýval ani důvodem nařízení služby přesčas pro nemoc a realizaci bezpečnostní akce dne 11. 1. 2012. Dovozovat „nevýjimečnost“ nařízení služby přesčas z důvodu, že v rámci přesčasové služby byly

plněny běžné úkoly útvaru, je nepřípadné. Mimořádná situace na pracovišti může nastat rovněž ve vztahu k běžným úkolům. Důležitý zájem služby lze spatřovat v náhlém ohrožení plnění úkolů výjimečně nastalými překážkami, kterými může být rovněž kumulace nepřítomností příslušníků. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 67, na který odkázal městský soud, je nepřiléhavý, neboť služební funkcionáři v uvedené věci na rozdíl od správního orgánu I. stupně a stěžovatele neprokázali důvody nutnosti služeb přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, resp. tyto důvody nebyly zjistitelné. Naopak přiléhavý je podle stěžovatele rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 As 334/2016 - 22.

[6] Dále stěžovatel namítl, že městský soud zaměnil výrok prvostupňového rozhodnutí s výrokem rozhodnutí o odvolání, což podstatně změnilo skutkový a právní stav a zapříčinilo nesprávné posouzení otázky promlčení v projednávané věci. Záměr vznést vůči žalobci námitku promlčení je zřejmý již z dožádání osoby pověřené k úkonům v nalézacím řízení ze dne 1. 11. 2013. Žalobce a jeho zástupce se s obsahem spisu seznámili, stejně jako se skutečností, že do něj nejsou doloženy podkladové materiály za období od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010. Stěžovatel uznal, že námitka promlčení měla být vznesena *„řádněji“*, nicméně byla uplatněna nejpozději vydáním prvostupňového rozhodnutí; žalobce se proti ní ostatně bránil v odvolání. Rozhodnutí stěžovatele tak nemělo být z uvedeného důvodu zrušeno.

[7] Stěžovatel rovněž nesouhlasil s přiznáním náhrady nákladů řízení žalobci za úkon právní služby spočívající v převzetí zastoupení, neboť k němu došlo již v řízení před služebními orgány, nikoliv až před městským soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014 - 69).

[8] Závěrem stěžovatel poukázal na skutečnost, že je v napadeném rozsudku nesprávně označen žalovaný jako *„Policejní prezidium, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7“*. Správním orgánem ve smyslu § 65 s. ř. s. je přitom služební funkcionář, tj. první náměstek policejního prezidenta (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 As 31/2015 - 28).

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a za stěžovatele jedná zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předně dává stěžovateli za pravdu v tom, že se městský soud dopustil pochybení, pokud v napadeném rozsudku jako žalovaného označil Policejní prezidium České republiky, ačkoliv žalovaným správním orgánem je v projednávané věci první náměstek policejního prezidenta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, publ. pod č. 1014/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63, publ. pod č. 3341/2016 Sb. NSS). Uvedené formulační pochybení městského soudu však nemohlo způsobit vadu řízení před soudem, pro kterou by byl Nejvyšší správní soud nucen napadený rozsudek zrušit. Ze soudního spisu totiž vyplývá, že městský soud jednal s prvním náměstkem policejního prezidenta, který rovněž učinil vyjádření k žalobě. Městský soud nesprávně označil jako žalovaného Policejní prezidium *de facto* pouze v napadeném rozsudku. Je tedy zřejmé, že nemohla být jakkoliv zkrácena procesní práva stěžovatele, který zjevně měl o veškerém dění v řízení před městským soudem povědomí, o čemž vypovídá také obsah jeho kasační stížnosti, ve které na pochybení soudu poukazuje. Nebylo mu tak upřeno právo obhajovat své napadené rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu by bylo s ohledem na okolnosti nyní projednávané věci přepjatým formalismem napadený rozsudek z uvedeného důvodu zrušit, neboť je zjevné, že v dalším řízení by městský soud pouze formulačně změnil označení žalovaného, ačkoli by opět jednal s týmž subjektem.

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (podle stěžovatele se městský soud nezabýval konkrétními důvody pro nařízení služby přesčas žalobci v jednotlivých případech, ale pouze obecně všechny uvedené důvody odmítl jako nedostatečné), a s tím související námitkou nesprávné aplikace § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru městským soudem na nyní projednávanou věc. **Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.**

[16] K problematice nařizování služeb přesčas příslušníkům bezpečnostních sborů existuje četná judikatura Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývají rovněž obsahové požadavky na odůvodnění rozhodnutí služebních orgánů a následně soudů (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 - 126, ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41, publ. pod č. 2900/2013 Sb. NSS, ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63, publ. pod č. 3341/2016 Sb. NSS, ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017 - 31, ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017 - 22, ze dne 22. 6. 2017, č. j. 7 As 334/2016 - 22).

[17] Nařizování služby přesčas za účelem plnění běžných úkolů bezpečnostního sboru je možné pouze výjimečně a za zákonem stanovených podmínek (zejm. § 54 zákona o služebním poměru). (Ne)vyhovění nároku příslušníka bezpečnostního sboru na proplacení poměrné části služebního příjmu je přitom závislé na zodpovězení otázky, zda byly splněny následující podmínky pro využití služby přesčas: 1) důležitý zájem služby a z toho

vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas, 2) odůvodnění přijetí tohoto opatření a 3) maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Důležitý zájem služby je dán v situacích, které nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků, ani v případech důvodů předem obecně známých, tj. právní úpravou předpokládaných situací, jako je např. čerpání služebního volna, dovolené či účast na školeních. S takovými důvody absence příslušníků totiž musí správní orgány dopředu počítat a nemohou tuto předem předvídatelnou absenci příslušníků pokrývat pomocí přesčasových služeb s odkazem na důležitý zájem služby. Na nařizování služby přesčas se nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru [§ 171 písm. h) zákona o služebním poměru], z čehož je zřejmé, že se při nařizování přesčasové služby nevydává rozhodnutí v písemné formě, které by muselo obsahovat náležitosti uvedené v § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru. Z hlediska odůvodnění a průkaznosti nařízení práce přesčas je ovšem nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas alespoň rámcově vymezil konkrétní důvod, proč ji nařídil a vyhotovil o tomto důvodu stručný písemný záznam, např. v knize služeb.

[18] V rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 95/2017 - 25, Nejvyšší správní soud k obdobnému případu, jako je řešen v nyní projednávané věci, konstatoval: „*I v rámci služby přesčas vykonávají příslušníci útvaru jen ty úkoly, ke kterým mají kvalifikaci a oprávnění, a odpovídají tudíž úkolům, které jsou vykonávány v rámci běžné služby. Prvkem, který odlišuje výkon běžné služby od výkonu služby přesčas, jsou pak právě mimořádné okolnosti, které vyžadují, aby bylo přistoupeno k jejímu nařízení. Pro vyhodnocení, zda bylo kritérium mimořádnosti v daném případě naplněno, je však třeba zkoumat okolnosti nařízení služby jednotlivě, a u každého případu zvlášť. Důležitým zájmem služby, který musí být dán, aby mohl být přesčas v režimu § 54 odst. 1 služebního zákona nařízen, může být v nepředvídatelných situacích i zájem na zajištění bezproblémového chodu služby. Zejména v prostředí útvaru, který při své činnosti musí reagovat na aktuální vývoj situace, je třeba tento zájem jako důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 služebního zákona připustit, aby mohl být útvar schopný pružně a účinně plnit své úkoly. Skutečnosti ukazující na výjimečnost situace je však třeba vždy posoudit.*“

[19] Z výše citované judikatury dále plyne, že o žádosti příslušníka o doplatek služebního příjmu za nařízenou službu přesčas služební orgán rozhoduje v řízení ve věcech služebního poměru (§ 170 zákona o služebním poměru), v němž je povinen prokázat, že služba přesčas není z jeho strany využívána k jiným účelům a za jiných podmínek než připouští právní úprava. Z odůvodnění rozhodnutí tedy musí být zjistitelné, proč a v jakém rozsahu byly služby přesčas nařizovány, tj. kdy konkrétně došlo ke vzniku neočekávané situace, která způsobila nařízení práce přesčas (srov. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru). Jinak totiž nelze argumentačně vyvrátit tvrzení příslušníka bezpečnostního sboru, který se domáhá doplatku služebního příjmu za práci přesčas

nařízenou v rozporu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[20] Přezkoumává-li soud rozhodnutí o doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas, musí posoudit splnění výše popsaných podmínek pro nařízení služby přesčas, stejně jako dodržení obsahových požadavků týkajících se napadeného rozhodnutí. To ovšem nemůže soud učinit, aniž by se zabýval konkrétními důvody v jednotlivých případech, jež služební orgán přiměly k nařízení služby přesčas. Právě tomu městský soud v nyní projednávané věci nedostál. Ačkoli byla důvodnost nařízení služeb přesčas klíčovou otázkou pro posouzení celé věci, městský soud se okolnostmi jednotlivých případů, ve kterých byla žalobci služba přesčas nařízena (a stěžovatel je jednotlivě popsal na str. 5 až 9 napadeného rozhodnutí), vůbec nezabýval. Závěry městského soudu o protiprávním nařízení služby přesčas žalobci tak nemohou obstát, neboť byly vzneseny toliko v obecné rovině (např. že výpomoc za příslušníka, kterému byla udělena dovolená či služební volno, nesplňuje znaky důležitého zájmu služby); bez posouzení konkrétních skutkových okolností přitom nebylo možno jednotlivé případy hodnotit. Městský soud rovněž vůbec neposoudil argumentaci stěžovatele, podle něhož byly některé konkrétní služby přesčas nařizovány z důvodu kumulace nepřítomnosti příslušníků.

[21] Nejvyšší správní soud shrnuje, že kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů je důvodná, neboť rozsudek neobsahuje klíčové posouzení jednotlivých důvodů nařízení služeb přesčas. Pokud by městský soud i po takovém posouzení shledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (což však Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, neboť takové hodnocení by bylo předčasné), zaváže stěžovatele svým právním názorem, který v nyní napadeném rozsudku není srozumitelně vyjádřen. V dalším řízení tak musí městský soud nejprve posoudit jednotlivé případy nařízení služeb přesčas a vyslovit k nim závazný právní názor.

[22] Stěžovatel dále namítal nesprávné posouzení otázky promlčení městským soudem, který nepovažoval námitku promlčení za řádně uplatněnou vůči žalobci, neboť ji měl stěžovatel vznést až v rozhodnutí o odvolání. Také v tomto ohledu je třeba stěžovateli přisvědčit. Již v žádosti ze dne 1. 11. 2013, adresované vedoucímu příslušného odboru, správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce žádá o doplacení příjmu za nařízenou službu přesčas od 1. 1. 2007 do 22. 10. 2013, avšak s ohledem na § 207 zákona o služebním poměru vyžadoval správní orgán I. stupně od vedoucího odboru toliko sdělení důvodů nařízení služeb přesčas pro období od 22. 10. 2010 do 22. 10. 2013. Takové sdělení zajisté nelze považovat za řádně uplatněnou námitku promlčení; podstatné ovšem je, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je výslovně uvedeno, že správní orgán I. stupně ve vztahu ke službě přesčas konané od 1. 1. 2007 do 21. 10. 2010 namítá promlčení, neboť marně uplynula tříletá lhůta stanovená v § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, což je uvedeno rovněž na str. 9 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Hmotněprávní námitka promlčení tedy byla účinně uplatněna, byť se tak stalo (ne zcela vhodně) prostřednictvím procesního prvostupňového rozhodnutí (uvedené ovšem judikatura toleruje; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017 - 22). Námitka promlčení se tedy nepochybně dostala nejpozději doručením prvostupňového rozhodnutí do procesní sféry žalobce, který na ni reagoval na str. 12 svého odvolání. V návaznosti na uvedené se stěžovatel zabýval otázkou promlčení zejména na str. 10 *in fine* a str. 11 napadeného rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že žalobci bylo umožněno reagovat na námitku

promlčení, což také učinil. Naopak není správný názor městského soudu, podle něhož bylo žalobci zabráněno, aby se k námitce promlčení před služebními orgány vyjádřil. Kasační námitka nesprávného posouzení námitky promlčení je tedy důvodná.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalobce v žalobě také namítal, že námitka promlčení byla uplatněna v rozporu s dobrými mravy, resp. že se stěžovatel její nemravností nezabýval. Tuto argumentaci městský soud v napadeném rozsudku zcela opomenul. V novém rozhodnutí se proto městský soud vypořádá také s touto námitkou, jejíž relevanci nelze *a priori* vyloučit.

[24] Stěžovatel konečně v kasační stížnosti namítal nesprávné určení výše náhrady nákladů řízení, neboť právní zástupce převzal zastoupení žalobce již v průběhu řízení před služebními orgány, a proto mu městský soud neměl přiznat náhradu za úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení. Přestože městský soud bude věc posuzovat znovu, a to včetně otázky náhrady nákladů řízení, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné alespoň v obecné rovině vyslovit svůj právní názor na účtování úkonu převzetí a přípravy zastoupení klienta advokátem před správním soudem. Především lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011 - 52, publ. pod č. 2414/2011 Sb. NSS, podle něhož skutečnost, že zástupce zastupoval žalobce již ve správním řízení, nemá sama o sobě vliv na nárok tohoto zástupce na mimosmluvní odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před krajským správním soudem [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 As 148/2017 - 22, zdejší soud konstatoval, že *„úkon právní služby, spočívající v přípravě a převzetí zastoupení před správním soudem, zahrnuje řadu činností, úvah a postupů, které zástupce nemohl předtím řešit ve správním řízení. Jde především o volbu procesního postupu a způsobu obrany v soudním řízení, zajišťování důkazů pro toto řízení, o řadu procesních postupů (zajištění úhrady soudního poplatku, dohled na dodržováním zákonných lhůt atd.), kterými se zástupce doposud neměl možnost ani povinnost zabývat. Nelze nevidět ani nezbytnou potřebu analýzy vydaného správního rozhodnutí. Všechny tyto okolnosti odůvodňují přiznání odměny za úkon právní služby i v případech, kdy je spolupráce mezi klientem a zástupcem zahájena dříve, nikoli až přímo před podáním správní žaloby.“* Oproti tomu v rozsudku ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014 - 69, na který stěžovatel odkazoval, Nejvyšší správní soud s ohledem na specifika případu, v němž šlo od počátku mj. také o otázku náhrady nákladů řízení zástupce účastníka, vybočil z výše psaných obecných pravidel a náhradu uvedeného úkonu nepřiznal. Z uvedeného plyne, že správní soud musí vždy v konkrétním řízení řádně posoudit, zda jsou dány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení včetně úkonu spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení klienta či nikoliv.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[26] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V dalším řízení proto městský soud zohlední výše uvedenou argumentaci Nejvyššího správního soudu.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci městský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. září 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu